

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoCsp/24/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4119211739
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4119211739.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovovej a sudkýň JUDr. Lenky Halmešovej a JUDr. Márie Malíkovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35724803, zastúpený advokátskou kanceláriou: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53255739, proti žalovanému: D. U., narodený X.X.XXXX, bytom 9. mája XXX/X, D., o zaplatenie 254,80 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 17.6.2021 č.k. 10Csp/130/2019-113 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 23.6.2022 č.k. 10Csp/130/2019-141, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa domáhal zaplatenia žalovanej istiny z dôvodu, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 9.4.2018 uzavretej medzi ním a spoločnosťou Telefónica O2 Slovakia s.r.o. bola na neho postúpená pohľadávka proti žalovanému. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 44 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách, účinného od 1.11.2011, ako aj ust. § 43 ods. 1 písm. a) a § 43 ods. 12 písm. b) uvedeného zákona, ako aj ust. § 524 ods. 1, § 526 ods. 1 OZ. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že pohľadávka bola z podniku postúpená na žalobcu podľa § 524 ods. 1 OZ, o čom bol žalovaný oboznámený podľa § 526 ods. 1 OZ, najneskôr doručením žaloby zo strany súdu. Zákon č. 351/2011 Z.z. sprísňuje pravidlá pri postúpení pohľadávok, pretože účastník musí byť podľa § 43 ods. 13 uvedeného zákona písomne vyzvaný, a ak aj napriek tomu je v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 dní, až vtedy môže podnik pohľadávku postúpiť aj bez jeho súhlasu na inú osobu. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/36/2020, ktorý sa zaoberal otázkou doručovania vo vzťahu k § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., ktoré ustanovenie je totožné ako v prípade § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z.z.. Žalobca v konaní pokusom o zmier z 26.5.2017 síce preukázal, že podnik výzvu podľa § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z.z. vyhotovil, ale nepreukázal, že žalovaný mal možnosť sa s ňou aj oboznámiť, že sa dostala do jeho dispozičnej sféry, pretože žalobca predložil iba je prosté vyhotovenie. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie podmienok podľa § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z.z., a teda že pohľadávka bola z podniku postúpená na žalobcu. V súlade so zákonom je zmluva o postúpení pohľadávky podľa § 39 OZ neplatná, a žalobca nie je v konaní aktívne vecne legitimovaný na jej vymáhanie, preto súd žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovaný nemá proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca a domáhal sa jeho zmeny tak, že žalobe bude vyhovené a bude mu priznaná náhrada trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania, prípadne, že rozsudok súdu prvej inštancie bude zrušený a vec vrátená na

ďalšie konanie a rozhodnutie. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uviedol, že v konaní podľa jeho názoru bolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky, postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ust. § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách (ďalej len ZoEK). Dal do pozornosti, že samotné ustanovenie § 43 ods. 13 nedefinuje náležitosti výzvy, ale len určuje jej formu, ktorá má byť písomná. Pôvodný veriteľ písomne upozornil žalovaného o jeho vyúčtovaných a dlžných záväzkoch voči veriteľovi vo všetkých vystavených faktúrach a dokonca odporučil ich splatenie v určenej lehote splatnosti v každej z predmetných faktúr, ako aj pokusom o zmier zo dňa 27.1.2017, ktorý je zároveň aj relevantnou výzvou podľa § 43 ods. 13 ZoEK. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9CoCsp/81/2020. Poukázal na skutočnosť, že k samotnému postúpeniu pohľadávky došlo v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávok ku dňu 9.4.2018, pričom do omeškania s plnením peňažného záväzku sa dostal žalovaný v zmysle predložených faktúr už v roku 2016, 2017. Preto považuje podmienku omeškania žalovaného so splnením peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 dní v zmysle § 43 ods. 13 ZoEK za splnenú. Poukázal ďalej na ust. § 151 ods. 1 CSP, podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana vyslovene nepoprela sa považujú za nesporné. Žalovaný v priebehu konania mal viackrát možnosť sa relevantne vyjadriť, avšak toto svoje oprávnenie nevyužil a v konaní ostal absolútne pasívny. Zastáva tak názor, že jeho skutkové tvrdenia vôbec neboli sporné, nakoľko ich žalovaný v konaní nespochybnil. Ak mal súd pochybnosti o skutkových tvrdeniach žalobcu ohľadom doručovania výziev zo strany postupcu - napriek nespornosti týchto skutkových okolností - potom podľa názoru žalobcu mohol v zmysle ust. § 295 CSP vykonať aj bez návrhu žalovaného ďalšie dôkazy, napríklad mohol dopytovať žalovaného, prípadne postupcu na vyjadrenie k takto uvedeným skutkovým tvrdeniam, prípadne mohol postupcu v zmysle edičnej povinnosti dopytovať za účelom predloženia dôkazov na preukázanie týchto žalobcových tvrdení. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12CoCsp/40/2020, ktorý konštatoval, že i v spotrebiteľských sporoch je možné použiť ust. § 151 ods. 1 CSP. Ďalej poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6CoCsp/28/2020, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7CoCsp/9/2021, uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11CoCsp/17/2020, ako aj Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17CoCsp/54/2020 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/295/2019. V závere uviedol, že nepopiera, že je povinnosťou súdu skúmať platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle ust. § 43 ods. 13 ZoEK po právnej stránke, avšak je nepripustné, aby súd sám z vlastnej iniciatívy rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu ohľadom existujúcich výziev na splnenie peňažného záväzku žalovaného a jeho omeškania, a preto sa žalobca nestotožňuje so záverom súdu, že zaslanie pokusu o zmier zo dňa 27.1.2017 bez sporností jeho doručenia, nemôže vyvolať účinky splnenia podmienok v zmysle § 43 ods. 13 ZoEK. Podľa jeho názoru súd prekročil svoje právomoci a porušil základnú zásadu nezávislosti a nestrannosti súdu, vyjadrenú v čl. 1 CSP tým, že aktívne namiesto strany sporu rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu, čím nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) v rozsahu odvolania žalobcu (§ 379 CSP) a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v zmysle ust. § 387 ods. 1,2 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. V preskúmanom prípade súd prvej inštancie žalobu zamietol ako nedôvodnú, z dôvodu absencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Odvolací súd považuje tento záver za správny, pretože aj podľa odvolacieho súdu, žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu v tomto spore.

6. Vecnou legitímáciou sa rozumie stav, vyplývajúci z hmotného práva, kedy jedna zo sporových strán (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný) a opačná strana sporu (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný). Súd vecnú legitímáciu skúma vždy, a to aj v prípade, že ju žiadna zo strán nenamieta (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009), pretože len danosť aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, môže viesť k záveru o opodstatnenosti podanej žaloby. Nie je tak potrebné, aby žalovaná strana vyslovene namietala, že nie je pasívne (vecne legitimovaná) v spore, resp. že žalobca v spore nemá aktívnu (vecnú legitímáciu).

7. V prejednávacom prípade mal aj odvolací súd preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou Telefónica O2 ako podnikom a žalovaným ako účastníkom došlo dňa 4. 11.2016 k uzatvoreniu zmluvy o poskytovaní verejných služieb, ktorí sa dohodli, že podnik bude účastníkovi

poskytovať verejné služby a účastník bude za poskytnuté služby platiť podniku dohodnutú cenu. Žalovanému boli na základe zmluvy vystavené faktúry za poskytnuté služby a právo na zaplatenie týchto faktúr bolo následne predmetom postúpenia o postúpení pohľadávok zo dňa 9.4.2018.

8. Postúpenie pohľadávky upravuje ust. § 524 a nasl. OZ a konkrétne ust. § 524 ods. 1 a 2 OZ, určujú, že veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Ustanovenie § 525 ods. 2 OZ potom určuje, že nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

9. Špecifický proces postúpenia pohľadávky, týkajúcej sa zmluvy o poskytovaní verejných služieb, upravuje ust. § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z.z., ktoré stanovuje, že ak aj napriek písomnej výzve podniku je účastník nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči podniku, môže podnik postúpiť svoju peňažnú pohľadávku, zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku písomnou zmluvou inej osobe, aj bez súhlasu účastníka. Toto právo podnik nemôže uplatniť, ak účastník ešte pred postúpením pohľadávky, uhradil podniku omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane príslušenstva. Pri postúpení pohľadávky je podnik povinný odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka.

10. Z citovaného ustanovenia tak vyplýva, že podmienkou postúpenia pohľadávky podnikom je písomná výzva na úhradu pohľadávky, ktorá musí predchádzať postúpeniu, a ktorá predstavuje upozornenie, adresované účastníkovi na existenciu jeho neuhradeného záväzku. Ak potom k splneniu pohľadávky nedošlo ani do 90 dní od jej splatnosti, môže ju podnik postúpiť písomnou zmluvou inej osobe.

11. Odvolací súd vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že žalobca nepreukázal doručenie akejkoľvek písomnej výzvy na plnenie žalovanému, ako tento predpoklad postúpenia vyžaduje ust. § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z.z.. Ak potom žalobca nepreukázal, že jeho právny predchodca si splnil povinnosti, vyplývajúce mu z citovaného ustanovenia, nedošlo k platnému postúpeniu žalovanej pohľadávky na žalobcu a tento nedostatok znamená absenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v súdenom spore. Preto bolo potrebné žalobu zamietnuť. Žalobca v konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, a ani ju svojimi tvrdeniami nespochybnil. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny, a to vrátane výroku o náhrade trov konania.

12. Odvolací súd záverom dodáva, že absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ), posudzuje súd ex offio, t. j. aj v prípade, že žalovaný túto neplatnosť právneho úkonu nenamietal.

13. O trovách odvolacieho konania, odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže v odvolacom konaní mu žiadne trovy nevznikli, čím bol daný priestor na aplikáciu čl. 4 CSP.

14. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).